

Selmeczbányai Híradó.

TÁRSADALMI HETILAP.

Megjelenik minden vasárnap.

Előfizetési árak:

Egész évre	4 frt.
Fél évre	2 „
Negyed évre	1 „
Egyes szám ára 10 krajczár.	

Felolós szerkesztő:
VÓRÓS FERENCZ.

Kiadók:
JOERGES ÁGOST özv. és Fia.

A lapot illető közlemény a szerkesztőre, az anyagi rész pedig a kiadókra czimzendő.

HIVATALOS HIRDETESEK DIJA:

100 szóig 2 frt., ezentúl minden megkezdett 100 szóval 50 krral több

Magánhirdetéseik megállapodás szerint számítatnak.

Nyit-tér három hasábos sorért 10 kr.

Bélyegdíj minden hirdetésért 30 kr.

== Kéziratok nem adatkak vissza. ==

Selmeczbányán, ápril 2-án.

Szent áhitattal énekl a hívők serege a feltámadás énekét az Isten házában. A hang melegsége, az ének harmoniája messze kihát a szent falak közül, s nincs, kit érintetlenül hagyva.

A Megváltó imádása egygyé olvaszt oly elemeket, melyeket az életben semmi hatalom sem hozhat egyivé. Megszűnnek a felekezeti-, nemzeti-, osztály-, rangkülönbségek, még a sötétség és világosság ellentéte: a műveltség és műveltség árnya és fénye is enyhül e magasztos ünnepen.

Boldogok, kik egész szívvel, lélekkel állják körül az oltárt, boldogok és jók!

Áradjon ki e boldogság, e jóság a családi körbe, a társadalmi életbe is: forró ohajunk, lasson ki az Ur szolgálójának intó szava a külvilágba is, hogy az a kápos, melyet az Údvözítő a „szertet“ alakjában közénk hozott, s melyet idő és körülmények szüntelen gyengítenek, meg-megerősüljön; s ennek a szeretetnek erejéből újra meg újra feltámadjunk igaz keresztyény hitre, életre, s megléphessük Jákób latorjájának fokait hitben addig a magasságig a hol a hit főforrása vagyon. Alleluja!

Amde a magunkba szállás ez ünnepen nemcsak a Jákób latorjáján szállhatunk a magasba, felrepülhetünk a felhők fölé a képzelem szárnyain is és a képzelet oly szépnek láttathatja velünk a földet, mint a milyennek lennie

kellene. És e látomány lelkünket gyönyörrel tölti el; gyönyörrel, élvelel.

A kiktől a képzelet e ragyogó szárnyait kölcsönöztük, nemzetemnek lánglelkű prófétái, igaz dalnokai, szóljátok, s mondjátok meg, vajjon olyanná alakult-e jelenünk, a minőnek azt ti a multban ohajtottátok? a megelégedés hangja-e szavatok? Ugy-e, nem?

A krisztusi szeretettől egyformán melegszik föl száz-féle nép; miért hogy a haza szeretetétől oly sok az idegen? Miért e disharmonia a Tátra alján, és az egykori dák földön? Lesz-e, jövendő idő még, a mikor felénk hajlik e tévelygők szíve, hogy a magyar haza szeretetétől felbuzdulva velünk együtt zengjék a dalt:

Szent az érzet zivéinkben,
Hő imára nyílik ajakunk.
Áldva légy, áldva légy.
Szép hazám te áldva légy! **B-i.**

Az Erzsébet-egylet.

A selmeczbányai Szt. Erzsébet négyestület március 20-iki közgyűlésének lefolyásáról a következőket közöljük:

Csovszky Markovits Maria urnó elnök megnyitván az ülést, felolvastatja az előbbi közgyűlés jegyzőkönyvét, melyet a gyűlés helyeslő felvetésként jelent ki s az elnök, Mihálik Istvánné és Vörös Ferencz né v. tagok hitelesítik.

Erre jelenül elnök, hogy a lefolyt év folyamán a tisztül karban vezetés változások állottak be az elnök reköszönése következtében, s előadja, hogy elnöki jogánál fogva Mihálik Istvánné elnök helyébe Cserey

Adolfné eddigi titkár, titkárrá pedig Schuster Lajosné v. tagot, pénztárnokká Ács Józsefné v. tagot, pénztári ellenőrré Mihálik Istvánné eddigi alelnököt nevezte ki ideiglenessé. A szertári tisztséget Ekklert Dismasné és Wagner Józsefné urnók kezelik s azt a legzebb rendben tartják.

A tárgyalt 1892-ik év február 7-én az alelnök védnöksége alatt tartott hangverseny 200 frt tiszta hasznót eredményezett, melyről nem kellene ugyan beszámolnia, de mert abban több egyesületi tag vett részt, s így mégis az egyesületre is háramlik orlélesi siker, bejelenti azt. E jövedelemből az akkor itt működött magyar szertársulatnak 100 frt, az irtalmas növények intézetének 50 frt, az árvamegyei inasgesekeknek 50 frt jutott, miként ezt evelkel előbb is tette az egylet, mikor az alföldi vizkárosultaknak küldött nagyobb összeget, szem előtt tartva a költő mondatát:

Álföld, Felföld, mind a kettő drága,
Mind a kettő ösi vernek ára!

Melegen emlékezik meg a jelentés az egylet pártfogóiról, kik anyagilag is támogatták az egyletet. Reiner Lajos kanonok 25 frt, Boltzár József 10 frt (évenkénti adomány), a Selmeczi Takarékpénztár 80 frt, Pannónia magyar részv. társaság 30 frtot adományozott. Köszönetet mond egyuttal a tagsági díjakat gyűjtő 12 fiatal egyleti tagnak, és Ács Józsefné pénztárnoknak, a ki a szép köszönő iratot fogalmazta.

Ó Felsőgének a királynak jubileumán nem vehetett ugyan részt az elnök, a mint a közgyűlés által megbízva volt, de azért mégis kifejezést adott hódolatlának az alkalommal is, a lapunkban akkoriban közölt szep alkalmi költeményt mellette a város üdvözlő feliratához.*

Karacsnyokor listet, szalomát, kavét, ezukrot,

* E költeményt az egylet megbízásából Abai Ottó munkatársunk írta. Szerk.

TÁRCZA.

A színészekhez.

Im üdvözöllek, lelkes honfitársak,
A kiknek rágya kettős cedra néz:
Egyszerre lenni művészt és apostolt,
Hol egynek lenni is hajós, nehéz.

A szép magyar szó bűvés erejével
A drága homok nyerni hű szívet;
E hívatások tündökölte ragyogva,
Mint nap sugára a virág felett.

És mennyi ármány fondorlat rejtők,
Nyíltan támadni, szembe, nem merészt!
De ez ne lartsa vissza törekvéteket:
Művészt s apostolt szentelésre kész!

Babér s tövis a művészet pályája,
A mely virágot csak ritkán nővel;
És járadással a labort elérni
Mint újaj mégis annyi hű kebel.

S a koszorúra rágyó küzdelenben
Hány ifjú szívre száll a esüggelés —
S csak a midőn renénye szeretőszólt,
Tanulja meg, erője hogy kevé.

Nem soknak int a gyűzdelmi pálmá,
Újabb küzdésre bátorítva vel;
Csak vilátszóttján ég a mízsa esokja,
Mely a gyűzörbe forró kínt lehel.

S e kén — s gyűzörben lángra kap a szellem,
S az illet szárnyán magusra száll,
S csak ott fátad ki feltérkölt röpte
A halhatatlanság határvínel.

Festő, szobrász eszméit alakítja;
A költő leltján lelke sir, nevel;
S mik a zenés szíveben áradolnak,
Hangok léfészik az érzelmelet.

És ez, amaz, teremtve, mást nem alkot
Saját világa benső képiével,
De az életet őt szó művésze
Énjét legyűzve, életében él.

Oh lángszór kénytelen mosoly mutatni,
Midőn imént csak könnyet hallatott —
S midőn talán újajnya örömben;
A fájjalomnak abai alkot.

De csak tovább; diéső e hívatástok!
A hon nevéte hiten ellésér!
S ha múltok ragyogok e pályán haladni
Ugy hit jutalmul a diéső babér!

Abai Ottó.

Talány.*)

Az ébredő tavasz hozza meg évfördulóját annak, hogy először röppent el ajkánról a szó „Szeretlek“, s hogy először hallottam viszont egy leánytól azt, hogy „nagyon szeretlek“.

Azóta még mindig fülemben cseng e szózat, még mindig kísért lépten-nyomon, mint az árnyék. S most, midőn a tavasznak bölcsőjénél, hol nem sokára halljuk a esiesergő madárkák édesen csengő dalát, s élvezünk a tavaszi virágok bódító illatát, — megelémlélnék képzeletemben a kedves emékek, melyek fölött, mintegy fénylő glóriában látom első szerelmemnek eszmenyi képet. Bármennyire akarok is menekülni e gondolatról, — annál inkább rajjává leszek. S ha

*) A feleleteket közölni fogjuk.

A szerk.

olykor esillapul a harez, melyet a szív s az érzelem vívnak egymással, mégis oly jól — oly boldogan érzem magamat a multnak paradísimában. Elbarangol képzeletem olykor a tóhoz, melynek sima tükreire oly szeliden hajlanak a szomori fű galjai, mely világos esteken oly hiven adta vissza az égboltnak milliórd esillaggal kivert képet. Itt, a halak játékatól loesogó víz mellett, egy loczán, itt voltam én a leghódolagabb egykoron. Ide járunk esteként „Mondschein-Parthie“-kra, még ha nem ragyogott is a hold.

A mamák rendszeren meghagyták, hogy csak francziál beszéljünk. A minék persze mi örvendünk loginkább, mert a gardedamok nem értettek minket.

Az első problema, mi a leányka parlírozás közben felvetett, jól tudom ez volt!

Est-ce que vous-êtes amoureux?

— Oui Mademoiselle!

— Et vous aussi?

A mire egy rövid de kínos pauza után azt felte, hogy:

— Un peu! —

S hogy a vasat addig fűsülk, míg meleg, esakhamar kistörtöttk, hogy a „Mademoiselle“ a „Monsieurbe“, emez pedig amabba szerelmes.

Soh'se hittem magamról, s még most is esodálkozom rajji, hogy oly szerelmes tudtam lenni.

A leánykát már régen, kicsi korától ismertem. Nem annyira szép, mint inkább érdekes teremtés volt ő. Soká tanulmányoztam felkeltetét, melyet találnak mondott mindenki. Én megkísértem megfejteni a talányt, de bár ne tettem volna!

A vallomást fogadalom, majd eskü követte. Mintha még most is hallanám, — még most is fülemben cseng. A makacs, büszke leányka ez időtől, mintha megváltozott volna. Bármire kértem, egy perczig sem habozott, hogy megtegye. Ha virág volt keblén, s bárkítől kapta is, a legszebbiket nekem adta mindég.

kalácsot, gyümölcsöt, hüvelyes főzeléket, húst, ruhament osztót szét a szegények között.

Kiemeli a jelentős, hogy május-hóban Podbragyai Pál prepost plebánus ur szíves volt az igazgatói tiszt-séget elvállalni s azota íly minőségben is támogatni meg nem szűnik az egyelet.

Végül fölemlíti a jelentős, hogy az elhalt egyeleti tagok lelki ügyeit ez évben is megtartatott a szent mise, és hogy a f. é. február havában a r. pápa ő szent-sége jubilaris ünnepein öftorionommal egybekapcsolott misén vett részt az egyelet főtitkárja.

A lelkes hangon tartott elnöki jelentés végeztével a gyűlés megújuló éljenzessel ültette ki az el-nökök, s hogy jegyzőkönyvvel mond köszönetet buzgó faradozásáért.

Ezután a pénztári jelentés felolvasása és a lel-tári állapot kiültetése következett, melynek folyamán az egyelet megadta a kezelőnek a fölmentvényt.

Erre elnök hálás köszönetet mondván azon támogatóisáért és bizalomért, melyben az egyelet öt 4 éven át részesítette, a maga és tisztársai nevében leköszön, felkérvén az igazgatót a gyűlés további vezetésére, illetve a választás megújítására. — A választás eredményét jövő számunkban közöljük.

Különfélék.

— **Az apa bosszúja.** Március-hó 27-én d. u. 4 órák nagy esőddel támadt a Barth-féle bentesület előtt. Gyorsan terjedt el a hír, hogy a szerencsétlen Barth Lajost kessel megszurta saját apósa Viboeh Adam áesmester. Kötudomásu, hogy Barth Lajos és apósa nem a legjobb egyetértésben éltek, a kettő elkiseredett ellenfele volt egymásnak minek alapja a szerencsétlen családi élet volt. Később egy újabb elkiserítő körülmény is hozzájárult. Emilitést tettünk volt lapunknak, hogy nem régen Viboeh Adam fia öngyilkos lett, azt az atya szinten véjének tulajdonította, kincel annak lötte fia alkalmazásban volt, de magaviselete miatt elbocsátva lett. Tudunkkal Viboeh Adam jozan állapotában esen des, munkás s jó indulatu ember, esakhogy jozan ritkán volt s részegségeben vadállati szenvedélyű, romboló, zúzó, könnyen bevilló s garazdalkodásaiban korlátozhat lan s megfellekzhetlen már nagy testi erejével fogva is. A sok családi viszaly s különösen fia halála után a bus atya lelke elsötétült teljesen, kedelye folyton mogorva, magába zárkozott lett, egy sötét gondolat foglalta le egész lenyét, folyton azzal topelődött, hogy fia halála miatt bosszút álljon vején. E szándéka a rendőrség előtt sem volt ismeretlen s bar a dült kedelyű Viboehot a rendőrség figyelemmel kíserte, a katastropha elhárítható nem volt. Az apa bosszúja megadta az irgalmatlan véres és halálos dofest a vének, kinek leánya szerencsétlenségét, kinek fia halálát tulajdonította és pedig alaptalannal, de hiszen az atyának leányát és fiát kellett védenie! Az atya szíve tudja meneni saját vérenek

Első voltam, kívül örömet, bánatot közlő, A mire leg-jobb barátom nem tudtak rávenni a dacos „Merrtt”, nekem, csak egy kerő tekintetüre megváz. Ha mulatság volt, tölem kerde menj-e? Ha színházat járszottnak, én választottam ki szerepet. Ha valakivel a haragosat adta, én voltam a bekeltető.

De viszont ő is tudta szívem minden redőjének titkait.

— Mily boldog voltam én akkor! —

Legnagyobb ellensége lettem egy barátomnak, ki figyelmzettim mert, hogy ne hiányjak oly vakon, mert a leányka igen-igen hamis. S azt jósa, hogy hamar rám fog unni.

S ime.

Szűletes napján egy nyárfa levele irtam neki újabb szerelmi vadlomsát. A tenta azonban lassan száradt, s én oly igaztotton vártam, hogy, már átadhassem azt. Ő is kíváncsi volt. S midőn azt talátnam neki mondani:

— Ugyan kerem Irenke nézzen rá, s azonnal megszárad!

Ő azt felele:

— De Kálmán, nem gondolná, hogy elég!

Megértettem . . .

A szép alam után kimondhatlanul fájt az ebredés. Kicsiny talumat, a hol nem volt nyugtom többé, oda-hagytam. De a tavólyban sem tudtam feledni ama tül boldog perzeket.

Az ősszel egyszer a veletlen akarta ugy, hogy a kis leányunk találkozzam ismét.

Nyájasan üdvözölt. Igéző tekintetében, melyben egykor üdvömet, menyországomat véltem, most a szemre-hányást láttam a hosszú távollét után, bár ő sem volt a régi többé, hogy közelebe jutottam ismét, feledtem a szót, mely elúzott tőle. Ugy szerettem volna megkerdeni tőle:

romlottságát, az atya lelke nem akarja látni a sötét mulat, melyet ő teremtett, mert míg dözsölésekben, test és felelkő mulatozásokban feszerelte idejét nem gondolt gyermekei jólétével s nevelésével s mikor az idő meg-erlelte a gyermekekben az apa büncét s az apa bünyvel eldöntötte a gyermekek sorsát — nem önmagában ké-reste a hibást, nem önmagának szánta az elkeltíthetlen bünhődést, de lesújtott egy talán ártatlant, kit eltopult elm-je bűnbakul állított oda s kinek életet tulajdonké-pen apósa büne szennyezte be, apósa büne tett keserűvé. Ép elmében ilyen veres tett nem fogamzik meg! Resz-letes tudosisatunkat a következőkben adjuk. Barth La-jos emlitett napon másodmagával ültetbe ment, hogy oman kolbászt szemeljen ki, melyet elkölteni szándé-koztak. Az ültetben akkor csak neje volt, ki az elter-eben egy szekeu állt. Kevés vártatva belépett a hentes úzterbe Viboeh, kezét nyújtja leányának, a Barth ne-jének, de ez fölve luza vissza kezét, mire Viboeh gúnyo-rosan mondja: „Talán már az sines megengedve?” Az ültet háttérében Barth látva apósát s tudva, hogy ez már rogen életére for, átszól Viboehhoz „menjen ki innen, itt nincs semmi keresni valója!” de észrevéve hogy apósa kezét kabátja zsebében tartva, ott valamit rejteget, ki akar szökni és ebben a pillanatban Viboeh egy eles kesi dőf a Barth gyomrába. Barth a kessel gyomrába még kiszaladt a terrasra és csak itt rogyott össze, de aztán felkelve betanortogt ültetbe, hol esak-hamar Longauer orvosnövendék a szinten oda siető rendörközegek segítségével az első ideiglenes költést alkalmazta s később Dr. Mátyás Károly t. főorvos és Dr. Kapp Jakab t. főorvos rendelkezése folytán hord-ágyon lakására vitetett a sebesült. Ez alatt Viboehot egy rendőr elfogta; minden ellenkezés nélkül megadta magát, de mikor a rendőr kezét megragadta, hogy el-kísérje, visszafordulva az ültet felső s kezét fenyegető-leg telemele s ökölle szorítva kiáltotta: „Megállj! ez csak a kölesön visszafizetése volt fiam haláláért!” a rendőrségnel pedig a varó folyosón azt kiabálta: „Igen én tettem, a fiámért tettem!” A bűnjel, az ölö kes is megkerült később; egy kis gyermek vette fel, ki látta, mikor a kes a terraszon a Barth sebéből kibullott. A helyett, hogy a rendőrnek átadta volna, elszaladt s egy a szt.-háromság ter felett levő ültetbe adta be, hol alig tudta a rendőrség megtalálni, mert a tulajdonos egy vastag szalombába szurta be s csak faggatások után adta ki. Barth Lajos a kaput sebtől belső elvérzés kö-vetkeztében 28-án este 10 órák meghalt, a mintegy 17 cm. hosszú kes markolatig hatolt gyomrába s ne-mesebb részeket is sertyén, az áldozat megmenthető nem volt. A körülményekből itelve a kes külön e zebra lett élése kifénye. Barth általános reszvet mellett tetmettett el e hó 3-án d. u. Az apa tehát megbozsulta magát s most ellene fordul az igazságszolgáltatás bosszúja. Tettere a törvény halalt szab, s az enyhítő körülmények bármily halmazának figyelembe vételével is 10 évi fegyházon alól nem szabadulhat. Viboeh a börtönben elég nyugodtan viseli magát, a mennyiben a setet lel-

Lánykám, mért voltál oly kegyetlen hozzám? Mért esaltál úgy meg hitemben? de büszkeségen nem engedte ezt.

A pár órai egytüttelt után, mely alatt visszagondoltam magamat ama derűfényes szép napokra, éreztem ismét, mily nehezen tudok megválni tőle.

Mielőtt távoztam volna, arra kertem: írna a kis-csiny emlékkönyvembe valamit, melyet mindig magammal tartok. A lányka habozott, de végre megtevé. Szavamat veve azonban, hogy csak otthon, — a tavólyban olvasom majd el, ült írt. Csak masnap kerültem haza ismét, de szavamat megtartam. S midőn felnyitom a könyvet, e szó volt egyik lapjára írva:

„Soha”

Első pillanatra ketyél lopódzott szívembe, hogy talán nem úgy értette ő azt, „eleg”, mint a hogy én! Majd tovább töprengve ezen mistikus szon, ugy gondol-tam, hogy „eleg” és „sona” többé.

Azóta hónapok multak el már, s ha olykor a világ elő esődes magányomba menekülök, még mindig bánat e gondolat s a habozás, hogy ő talán még most is szeret, s én nem értem meg őt. Arra azonban nem bírom lelkesem rávenni, hogy tőle kerdejm meg ezt.

Hozzád fordulok tehát kedves olvasóm, ki talán szinten átorezted már, egy szerelmes szívnek minden fájdalmat. Te mond meg nekem mire vélte azt az „eleg” és „sona” szót. Te nyugtasd meg lelkemet, melynek háborgását lited. Szt. Ágota fátylaként esilapítja majd, s talán megadja neki, a mi után ugy vágyik. . . a bé-kés nyugodalmat.

R—a.

küismeret nyugtot engedhet, szent zsolozsmákat énekel s ha valaki belep börtönébe összerenzen, s minden tagja reszket.

— **Mükedvölői előadásunkat** a színházgató kérésére, a szüntársulat iránti tekintetből, keddre azaz f. é. április 4-ére halasztotuk r e n d e z ő.

— **Veszprényi Jenő szüntársulata** e hó 2-án kezdő meg városunkban szereplését, a „Bibor és gyász”-t hozza színe jótékony ezéla. Melegen ajánljuk e jó társulatot művelő közönségünk figyelmébe.

— **Erdőgyógyász gondatlanságlótl.** A György akna nevé fenyvesben március 25-én erdőeszes volt, a melyet az azonban a portyázó esendőr és rendőr órjárat-nak sikerült többek segítségével eloltni, mindazonáltal a reszben fiatal tiltetvény s reszben már iloseb kákból álló erdőterületből mintegy 100 négyszög önyvi területtegett el. A kereszttül vezetett nyomozásból kiltint, hogy a tűz 2 meggondolatlan gyerek tudatlanságából támadt, kik az erdő szélén pipára gyujtottak s egyiköknek az a gondolata támadt, hogy a száraz füvet meggyujtsák. A tűz rohamosan terjedt, bekapott az erdőbe s mikor a 2 gyerek látta, hogy a támadt tűzet eloltni nem képes elszaladt a nélkül, hogy valakinek ez esztről jelentést tett volna, illetoleg segítséget hívtak volna. Szerenese, hogy a portyázó járőr arra járt s a tűzet kioltathta.

— **„Tolvaj vizigáz”** című közleményünkre a következő sorokat vetttük Margótsy János gyógyszerész ártól: „Tisztelt Szerkesztő ur! A „Selmeczbányai Híradó” ez évi 13-ik számában „Különfélék” rovat alatt megjelent cikk Tolvaj vizigáz! magára vonta figyelmemet, s elolvastam valóban szomorú dolog! de annál sajnosabb ránk nézve, hogy így nyilvánosan megjelöltatunk! Ezzel én t. szerkesztő ur se kollegám-nak, se a segéd-gyógyszeresek karának s általjában szakmánknak szolgálatot nem tesz, inkább ront. Ez indított arra, hogy egyszer s mindenkora erőlyesen tiltakozzam az illyféle herce-herczák ellen! Mint az általa-nos magyarországi gyógyszerész egyelet 7-dik járás igazgatójának kötelességen ezt tenni, megóvni szakmánk minden egyes lábtiprását! Ha ön t. Szerkesztő ur, a mint kezdte megmarad az anonim elnevezés mellett s kuriozunkip a dolgot előadja, nem veszem tudomásul, de személyeket megnevez s ponyolán kítar a szennyest, a mellyel senkinek nem használ. de a szakmánk árt. Reméllem, hogy jövőre szakmánk behuzolását a lap föltelékbe nem viszi”. A fenti sorokat márcz. 26-án kap-tuk, lapunk előbbi számanak megjelenése napján; volt tehát elég időnk annak a kitalálására, hogy mennyiben ártottunk a gyógyszerész szakmának. Mi azonban még most sem tudjuk azt s ama közleményünk megírója, szíves munkatársunk sem foghatja föl, hogy mennyiben áll egy tarsadalmi lapnak kötelességében, s „az általa-nos magyarországi gyógyszerész egyelet 7-ik járasának” érdekében, egy tolvajlás elhallgatása. Ha Margótsy ur tanácsát követve, nevek mellözésével irtuk volna meg az esetet, akkor valamennyi szakmánk segédit hoz-tuk volna gyauába; így azonban, a hogy mi tettük, esakis a tolvajt röttük meg, bar azt sem neveztük meg.

— **Két ezafolat** kaptunk „török diván Selmeczbányán” című hírtükre, melyek egyikében a névtelen tiltakozó csak annyit mond magáról, hogy ő nem „hi-telen gyaun”, tehát rendes diváni tag s nem hagyhatja ezafolas nélkül a következő teves adatokat: 1. a török diván egy ültében nem 250 krighi sör (Banda!), hanem 401 liter bort fogyasztott el. 2. A tisztviselők nem kí-nevezettek a fömüti által, hanem borlicizálás után nyertek el megerdemelt és tehát saját erőjükből kivított helyüket a divánban. 3. A török sultánnak nemcsak hogy semmi köze a selmecei divánhoz, de a selmecei diván a sultán el sem ösmeri s elvilleg kimondta, hogy a sultán trónjától megfosztottnak tekinti s csak akkor es csak azt fogja elösmerni sultánunk, ha illetoleg a ki 100 liter bort w i c h s o l, mert a még betöltetlen legfőbb melltóság csak kerek áron kelhet el. A 4-dik ezafolat a Jezsek J. divánjára vonatkozik, ezt mellözött, mert nem akarunk neki ez uton reklámot csinálni. — A má-sik level sző szerint a következő: Tekintetes szerkesztő ur! Múltlapjában az igazhivőkről megjelent ezikkében voltak egyes dolgok, melyek nem egészen felelek meg a valóságnak; ezeket kívánám helyreigazítani. Tudjuk az alkorból, hogy igazhivőknek imi esakis sorbetot szabad es semmi más szeszirtalmu italt, következoig mi, mint az igazhivők legigazhívőbbjüi, kik a nagyte-kint-tü diván képviseljük, vallásunkkal ellenkező dol-goknak tartjuk a sör megivását. Hanem igenis ituna sorbetot, meg pedig nem 250 krighit (igazhivő krighi szót nem ismer), hanem 280 letrát (zupp!). Helyre kell még igazítanom a diván felolvasásra vonatkozó töves kijelentést is, a mennyiben a nagytekitettü diván fel nem oszlott, esupán gyűléseit szüntette be, addig míg a keleten bolyogó, lecsapott régi sultán helyett, a megválasztott új sultán ő felsége a kormányzást sze-be nem veszi. A szünet tehát csak addig fog tartani, míg ezen interregnumnak dícső sultánunk, kegyes akarattal véget nem vet. Maradtan igazhivő tisztelettel a fömüti helyett N a g y v e z i r.

Nyilvános köszönet.

Felejthetlen férjemnek barátai, jóakarói és ismerősei, kik a boldogultat utolsó útjában folyó évi márczius-hó 23-án nyugvóhelyére oly impozáns számban kísérni és ezen részvétük által gyászunkat enyhíteni szivesek voltak, fogadják magam és árva gyermekeim halás köszönetét.

Özvegy Ráth-Ferenczné
szül. Prekopp Gabriella.

478. szám.
1893.

Árverési hirdetmény.

A selmezi kir. járásbírósg mint tealkönyvi hatóság részéről közhírré tetetik, miszerint ezen bíróság területén fekvő Gerzso Mária, Károly, János és kisk. Hilda nevű álló a selmezi 411. számú tjkvben A 1. 1. sor. szám alatt bevezetett 50 III. számú ház udvarra 15000 frt. 280. számú tjk. A 1. 1. sor sz. alatt bevezetett 13 II. számú ház kertre 1200 frt. A 2. 3. sor szám alatt foglalt 264 IV. számú ház és kertekre, 800 frt. kikiáltási árakban a selmezi kir. járásbírósg mint tealkönyvi hatóságnál az 1893. évi április-hó 14-en reggeli 9 órára önkéntes illetve gyámhatósági árverési határnapul tüzetett ki azzal, hogy fentebbi fekvőségek, legtöbb ígérőknek a 15 nap alatti utóajánlatnak fenntartása mellett eladatni fognak.

Kikiáltási árak a fent kitétt minden egyes birtok testnél kiténtetett becsárak.

Árverezni szándékozók tartoznak a fentebbi 15,000 frt., 1200 frt. és 800 frt. becsáraknak 10% közszép,

vagy óvadékképes értékpapírokban vagy a bánatpénznek a selmezi kir. adóhivatal mint bírói letéti penztárnál előleges elhelyezésről kiállított szabályszerű előismervenyt, a bírói kiküldött kezeihez lefizetni.

Vevő köteles az ígert vételért 90 nap alatt az esedékes 6% kamattal együtt selmezi kir. adóhivatal mint bírói letéti penztárnál kérvény mellett lefizetni.

Vevő az árverési feltételek jogerőre emelkedése után haszonélvezetbe lép, tulajdonjog javára azonban csak a teljes lefizetése után hivatalból bekebelezetni fog.

Vevő köteles a megvett épületeket tűzárk ellen biztosítani.

Ha vevő az ígert vételért a meghatározott időben le nem fizetné, bármely érdekelt fél kérelme folytán költségere es veszelyere visszarverés elrendeltetni fog.

Az árverési feltételeknek egyéb pontjai ezen eljáró kir. tealkönyvi hatóságnál és Selmecz-Belabánya sz. k. bányavárosok tanácsánál megtekinthetők.

Selmecezen, 1893. évi márczius hó 15-én.

2-3 Heyder. kir. jbró.

Eladási hirdetmény.

Alólírott geletneki malomkögyár ezen közhírré teszi, hogy az ő tulajdonához tartozó és Geletnek mezőváros főutca közepén fekvő terjedelmes lakóházát a hozzá tartozó beltelki kerttel, 2 pincével és gazdasági épületekkel együtt, 4000 frt kikiáltási ár mellett folyó évi április-hó 11-ik napjának délelőtti 9 órákor tartandó nyilvános árverés útján a legtöbbet ígérőnek örökre eladja.

A többi feltételek alólírott cég geletneki irodájában bármikor megtudhatók.

Kelt Geletneken 1893. marc. 20-án.

Majerszky István és társai
geletneki malomkögyár. 2-3

SALIGNAC & CIE COGNAC.

Részvénytársaság, négy millió frank alaptőkével alapítva 1809-ben; legutolsó raktdarállomány 2,800,000 liter.

Kitüntetés

Párisban 1867 az Bécseben 1891 az érdem okmánynyal, leg-egyedüli nagy aranyéremmel az legmagasabb kitüntetés.

Ajánlják

tisztán franczla borokból desztillált. Cognac gyártmányukat a legfinomabb minőségben.

Főraktár Ausztria Magyarország részére:

Mendl Henrik és Társa

thea- rum- és cognac- beviteli cézgnél Bécsben. I. Schottenring 32.

Raktár Selmezbányán:

2-5 Weisz Ignacz úrnál.

Megrendelési czimek
Dreher Antal kiviteli palaczkösőreire.
Dietrich és Gottschlig Budapesten.

IV., régi posta-utca 10. szám.

vagy

Dreher Antal úr serfözdéje

Köbányán.

Szállítás kiviteli sörpinczeinkből Köbányán fűzer-utca 30. szám. 50 pa laczkot tartalmazó rekeszekben, a köbányai vasútállomásokhoz vagy a budapesti hajoállomásokhoz szállítva.

Ismétlődőknek különös kedvezmények.

Arjegyzekekkel a czim beküldése után azonnal szolgálatnak.

Értesítés.

Alólírott intézetnél beváltatnak a budapesti értékpapír jegyzett mindelemű értékpapír szelvényeit, valamint az ilyenemű kisorsolt kötvényeket, egy igen mérsékelt beváltási díj levonása mellett.

Selmezi takarékpénztár.